

POSTANOWIENIE

Dnia 2 lipca 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Kazimierz Jaśkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Hajn

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z powództwa O.S.

przeciwko A. M. i K. K. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą
Policealne Studium Detektywów i Pracowników Ochrony "O." Spółce Cywilnej
o odszkodowanie z tytułu obowiązywania zakazu konkurencji,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 2 lipca 2009 r.,

zażalenia powódki na postanowienie Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych [...]

z dnia 30 marca 2009 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Rejonowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem zaocznym z dnia 7 maja 2008 r., w sprawie O. S. przeciwko A. M. i K. K. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą Policealne Studium Detektywów i Pracowników Ochrony zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz powódki kwotę 10.161, 67 zł tytułem odszkodowania wynikającego z umowy o zakazie konkurencji wraz z odsetkami. Wyrok ten został utrzymany w mocy w całości wyrokiem tego Sądu z dnia 17 września 2008 r. W wyniku rozpoznania apelacji od tego rozstrzygnięcia wniesionej przez pozwanych Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 30 grudnia 2008 r., zmienił w całości zaskarżony wyrok w ten sposób, że: 1. uchylił w całości wyrok zaoczny z dnia 7 maja 2008 r.; 2. zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz powódki kwotę 300 zł tytułem odszkodowania z tytułu umowy o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy z odsetkami; 3. w pozostałej części powództwo oddalił; 4. zniósł pomiędzy stronami koszty postępowania.

Wyrok Sądu Okręgowego został zaskarżony skargą kasacyjną powódki w całości. W skardze wartość przedmiotu zaskarżenia określono na kwotę 10.161, 67 zł.

Postanowieniem z dnia 30 marca 2009 r., Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odrzucił powyższą skargę wskazując, że skoro zaskarżonym wyrokiem zasądzono na rzecz powódki od pozwanych solidarnie 300 zł w pozostałej zaś części powództwo oddalono, to wartość przedmiotu zaskarżenia w postępowaniu kasacyjnym wynosi 9861,67 zł.

W zażaleniu na to postanowienie powódka zarzuciła naruszenie art. 394¹ k.p.c. w związku z art. 398² § 1 k.p.c. oraz art. 398⁶ § 2 k.p.c. poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że powódka nie posiada interesu prawnego (*gravamen*) w zaskarżeniu całości wyroku Sądu Okręgowego z dnia 30 grudnia 2008 r. w sytuacji, gdy zdaniem skarżącej brak tego interesu może badać wyłącznie Sąd Najwyższy a nadto brak *gravamen* w zaskarżeniu całości tego wyroku nie mógł uzasadniać odrzucenia skargi kasacyjnej przez Sąd drugiej instancji albowiem przepis art. 398⁶ § 2 k.p.c. w związku z art. 398² k.p.c. takiego uprawnienia nie przewiduje.

Skarżąca wniosła o uchylenie w całości postanowienia Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest nieuzasadnione.

Według przeważającego poglądu doktryny warunkiem zaskarżalności orzeczenia jest interes skarżącego w takim zaskarżeniu, zachodzący w wypadku tzw. *gravamen*. *Gravamen* polega na niezgodności orzeczenia z żądaniem. Dlatego też przyjąć należy, że interes w zaskarżeniu orzeczenia zachodzący w razie niezgodności orzeczenia z żądaniem, czyli w wypadku *gravamen*, stanowi warunek

dopuszczalności zaskarżalności orzeczenia. Oznacza to, że środek zaskarżenia jest dopuszczalny w zasadzie tylko od orzeczenia niekorzystnego dla strony. Na stanowisku takim stoi też w przeważającej części orzeczeń Sąd Najwyższy, czego wyrazem są np. postanowienia z dnia 13 sierpnia 1997 r., I CKN 207/97 (niepubl.), z dnia 5 września 1997 r., III CKN 152/97 (LEX nr 50615), z dnia 26 listopada 2004 r., V CZ 129/04 (niepubl.), z dnia 24 sierpnia 2005 r., II CZ 74/05 (niepubl.), z dnia 27 kwietnia 2005 r., I CK 62/05 (niepubl.), z dnia 6 lipca 2007 r., V CSK 171/07 (niepubl.), z dnia 29 stycznia 2008 r., III CSK 577/07 (niepubl.), z dnia 23 stycznia 2009 r., II CSK 594/08 (niepubl.) oraz wyrok z dnia 20 maja 1999 r., I CKN 1139/97 (OSNC 2000, nr 1, poz. 6). Skarga kasacja wniesiona przez powódkę w części dotyczącej wyroku Sądu Okręgowego, którym zasądzono na jej rzecz od pozwanych solidarnie 300 zł jest zatem niedopuszczalna. A skoro tak, to słusznie Sąd drugiej instancji przyjął, iż właściwa wartość zaskarżenia w postępowaniu kasacyjnym wynosi 9861, 67 zł a więc nie osiąga progu dopuszczalności skargi kasacyjnej wskazanego w art. 398² § 1 k.p.c.

Nadto Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę stoi na stanowisku, że zakres badania przez sąd drugiej instancji dopuszczalności skargi kasacyjnej obejmuje także badanie przez ten sąd interesu prawnego w zaskarżeniu, a tym samym nie podziela tezy przywołanego w zażaleniu postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2006 r., V CZ 147/05 (LEX nr 191263). Skoro bowiem brak *gravamen* przesądza o niedopuszczalności skargi kasacyjnej skutkującej jej odrzuceniem, a nie oddaleniem, jak wywodzi Sąd Najwyższy w tym orzeczeniu, to w sytuacji tej art. 398⁶ § 2 *in fine* ma w pełni zastosowanie.

Z tych względów na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzeczono, jak w sentencji.